

Arrest

nr. 123 873 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende samen met zijn echtgenote en zijn kinderen, via een op 16 december 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 27 januari 2011 diende verzoeker, samen met zijn echtgenote en zijn kinderen, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 28 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker en zijn gezinsleden, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 december 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker en zijn gezinsleden om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 13 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van zijn echtgenote de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 16 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [K.L.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

bij DVZ eveneens gekend als [K.L.],[...] – Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene kwam in 1999 België binnen en heeft sindsdien het Schengen-grondgebied niet verlaten. De toegestane termijn is dan ook ruimschoots overschreden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal hogere rechtsnormen niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat zonder meer toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker meent dat zijn aanvraag art. 9ter ten onrechte werd afgewezen omdat deze aanvraag niet in zijn geheel werd beoordeeld. Verzoekster stelt vast dat gedaagde geen enkele rekening houdt met de tweede hypothese uit artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat zulks automatisch leidt tot een niet afdoende motivering daar er in ieder geval rekening moet worden gehouden met de deze tweede hypothese.

Dat zulks uiteraard ook gevolgen heeft om te beoordelen of verzoeker al dan niet een risico loopt om een mensonterende behandeling te ondergaan indien zij het land dient te verlaten.

Dat derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd werd daar de weigering aanvraag art 9ter op niet afdoende wijze werd gemotiveerd en het risico op een schending van art 3 EVRM niet kan worden geweerd.

Tenslotte wordt het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, aangezien er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Het betrokken artikel wordt zelfs niet vermeld.

Verzoeker verwijst bovendien naar artikelen 5 en 6 van de Terugkeer[ri]chtlijn:

"Artikel 5

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Artikel 6 (...)

"A. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.

5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, gelet op de schending van deze bepalingen, te samen met de motiveringsplicht."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker langer dan toegestaan in het Rijk verblijft en hem daarom het bevel wordt gegeven om het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker nog lijkt te willen stellen dat verweerder een aanvullende motivering had dienen te voorzien omdat hij naliet bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden rekening te houden met het feit dat deze aanvraag ook kan worden ingewilligd indien bij gebrek aan een adequate behandeling van de aangevoerde medische problematiek in het land van herkomst een risico bestaat dat de aanvrager in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt kan het volstaan op te merken dat zijn betoog feitelijke grondslag mist. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker nooit stelde zelf enig gezondheidsprobleem te hebben en dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er geen risico bestaat dat verzoekers zoon in Albanië in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aandoening waaraan hij lijdt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij of zijn kinderen bij een terugkeer naar Albanië zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet afdoende blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

4.2.3. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door

de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van voormelde richtlijn.

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het gegeven dat verweerder alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing te nemen eerst de door verzoeker ingediende aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft behandeld en dus geen terugkeerbesluit heeft uitgevaardigd op een ogenblik dat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in behandeling was.

4.2.4. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd om rekening te houden met het hoger belang van zijn kinderen, het gezins- en familieleven, zijn gezondheidstoestand en deze van zijn kinderen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker niet te kennen gaf enig gezondheidsprobleem te hebben en verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de gezondheidstoestand van verzoekers zoon geen reden vormde om hem tot een verblijf te machtigen. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekers echtgenote ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers kinderen heeft vermeld.

Voorts moet worden geduïd dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.6. Verzoeker zet ook niet op een voor de Raad begrijpelijk wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK